

Andere werelden dan deze

Eerder verschenen van Stephen King:

<i>Carrie</i>	<i>Over leven en schrijven</i>	<i>De Gwendy-trilogie</i>
<i>Bezeten stad</i>	<i>Achtbaan</i>	(met Richard Chizmar)
<i>De Shining</i>	<i>Dromenvanger</i>	<i>Vrees niet</i>
<i>Dodelijk dilemma</i>	<i>Alles is eventueel (1408)</i>	
<i>Ogen van vuur</i>	<i>Een goed huwelijk</i>	Onder pseudoniem
<i>Cujo</i>	<i>Het geheim van de Buick</i>	Richard Bachman:
<i>Christine</i>	<i>De Colorado Kid</i>	<i>De regelaars</i>
<i>4 Seizoenen</i>	<i>Mobiel</i>	<i>Razernij</i>
<i>Dodenwake</i>	<i>Lisey's verhaal</i>	<i>De marathon</i>
(<i>Pet Sematary</i>)	<i>The Mist (Dichte mist)</i>	<i>Werk in uitvoering</i>
<i>Satanskinderen</i>	<i>Duma</i>	<i>Vlucht naar de top</i>
<i>Duistere krachten</i>	<i>Na zonsondergang</i>	<i>De ontvoering</i>
<i>4 x Stephen King</i>	<i>Under the Dome</i>	<i>De vervloeking</i>
<i>It (Het)</i>	(<i>Gevangen</i>)	
<i>Silver Bullet</i>	<i>Aardedonker zonder sterren</i>	De Donkere Toren-serie:
<i>Ogen van de draak</i>	<i>Eenmalige zonde</i>	<i>De wind door het</i>
<i>Misery</i>	<i>11.22.1963</i>	<i>steutelgat</i>
<i>De gloed</i>	(<i>22-11-1963</i>)	<i>1 De scherpschutter</i>
<i>De duistere kant</i>	<i>Mijn 81 (e-only)</i>	<i>2 Het teken van drie</i>
<i>Tweeduister</i>	<i>Joyland</i>	<i>3 Het verloren rijk</i>
<i>Schemerwereld</i>	<i>Hoogste versnelling</i>	<i>4 Tvenaarsglas</i>
<i>De noodzaak</i>	(met Joe Hill)	<i>5 Wolven van de Calla</i>
<i>De beproeving</i>	<i>Het hoge gras</i>	<i>6 Een lied van Susannah</i>
<i>De spelbreker</i>	(met Joe Hill)	<i>7 De Donkere Toren</i>
<i>Dolores Claiborne</i>	<i>Dr. Sleep</i>	
<i>Nachtmerries</i>	<i>Mr. Mercedes</i>	De Donkere Toren-serie
<i>Droomlandschappen</i>	<i>Revival</i>	(graphic novels):
<i>Insomnia</i>	<i>De eerlijke vinder</i>	<i>1 De jonge jaren van de</i>
<i>Rosie</i>	<i>De bazaar van boze dromen</i>	<i>scherpschutter</i>
<i>Midlife Confidential</i>	<i>Wisseling van de wacht</i>	<i>2 De lange weg naar huis</i>
(met Amy Tan e.a.)	<i>Schone slaapsters</i>	<i>3 Verraad</i>
<i>De Green Mile</i>	<i>De buitenstaander</i>	<i>4 De val van Gilead</i>
<i>Desperation</i>	<i>Gwendy's knoppenkist</i>	<i>5 De slag bij Jericho Hill</i>
<i>Macabere liefde</i>	<i>Verlichting</i>	
(Stephen King e.a.)	<i>Het Instituut</i>	De beproeving
<i>Het meisje dat hield van</i>	<i>Als het bloedt</i>	(graphic novels):
<i>Tom Gordon</i>	<i>Later</i>	<i>1 Captain Trips</i>
<i>De Talisman</i>	<i>Billy Summers</i>	<i>2 Amerikaanse</i>
(met Peter Straub)	<i>Fairy Tale</i>	<i>nachtmerries</i>
<i>Zwart Huis</i>	<i>Holly</i>	<i>3 De overlevenden</i>
(met Peter Straub)	<i>Duistere zaken</i>	<i>4 Zware gevallen</i>
<i>De storm van de eeuw</i>	<i>Andere werelden dan deze</i>	<i>5 Niemandsland</i>
<i>Vel over heen</i>	(met Peter Straub)	<i>6 Bij het vallen van</i>
<i>Harten in Atlantis</i>		<i>de nacht</i>

Stephen King & Peter Straub

Andere werelden dan deze

Vertaald door Annemarie Lodewijk

ISBN 978-90-492-1195-0

ISBN 978-94-023-3018-2 (e-book)

ISBN 978-90-492-1309-1 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Other Worlds than These*

Vertaling: Annemarie Lodewijk

Omslagontwerp: Will Staehle, Unusual Co.,

bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Illustraties binnenwerk: © Gabriel Rodriguez

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Stephen King en Peter Straub

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies.

Voor Susan, Ben en Emma, veel liefs

DEEL 1

ROODHARIGE BOERENKINKELS

‘Dead people are all on the same level.’

– Charles Starkweather

1

I

Op slag (zoals een oude vriend placht te zeggen) bevinden we ons in het vloeiende heden, dus zie dit en zie het goed.

Daar staat een man op het balkon, achter een balustrade die tot zijn middel reikt en gemaakt is van roze steen – wat ze in dit deel van Midden-Wereld kinnasteen (of kortweg kinna) noemen. Hij draagt valse jeans en een al even vals t-shirt met een reclame voor Kingsland Ale – een biermerk dat volgens de slogan THE KING OF ALES is. Deze man heeft heel wat flesjes Kingsland geproefd en is meer dan bereid de slogan te onderschrijven. Niet alleen omdat het lekker is, maar ook omdat goede vrienden van hem het vroeger brouwen in een stadje met de naam French Landing. Dat stadje bevindt zich in een andere wereld.

Wij kennen deze man. Hij is niet de jongen van twaalf die we in september 1981 leerden kennen, maar de gelijkenis met die jongen, die we voor het eerst tegenkwamen in het stadje Arcadia Beach in New Hampshire, is onmiskenbaar. Die jongen stond toen aan de vooravond van een enorm avontuur, ook al wist hij dat op dat moment niet. Het enige wat hij in september 1981 wist, was dat zijn moeder ziek was. Hóé ziek wist hij niet, maar een innerlijk stemmetje fluisterde: *Heel, heel erg ziek*.

Vandaag staat hij niet te kijken naar de onveranderlijke Atlantische Oceaan, maar naar de Reine Zee van de Mejis Baronie in Midden-Wereld. En toch, met zijn handen diep in zijn zakken en zijn haar dat van zijn voorhoofd naar achteren waait, zodat je het grijs niet kunt zien, zou hij die jongen bijna kunnen zijn.

Hij zou meer moeten lijken op de man die hij in French Landing was, aangezien hij qua leeftijd dichterbij die persoon staat, maar zo werkt het leven niet altijd. De jongen maakte zich zorgen om zijn zieke moeder, maar was verder nog onbeproefd. Deze man is op alle mogelijke manieren op de proef gesteld en dat is hem aan te zien. Vanuit zijn mondhoeken lopen diepe groeven in neerwaartse richting. Hij heeft kraaienpootjes – ook al zo diep – rond zijn ogen. Zijn haar, bij zijn eerste bezoek aan dit kustplaatsje nog peper-en-zoutkleurig, is nu bijna alleen nog zoutkleurig. De naam van het plaatsje is Dezi. Je zou denken dat je het moet uitspreken als *Dezzi*, maar in werkelijkheid wordt het uitgesproken als *Díéz-ai*. De man vindt het een mooie naam. In zijn oren klinkt het als *desire*.

Er zijn redenen waarom deze man zo mager en bleek is, zowel als de jongen die hij ooit was, als in tegenstelling tot de man die in French Landing, Wisconsin, woonde. Tijdens het bijwonen van een persconferentie in die stad met zijn bierbrouwende vrienden en Dale Gilbertson, een politieman, schoot een vrouw die een wrok tegen hem koesterde, ene Wanda Kinderling, deze man in de borst. De kogel raakte zijn hart. Eigenlijk had hij moeten sterven, maar dat gebeurde niet omdat een andere vriend, Speedy Parker, hem naar een andere wereld bracht, déze wereld, waar hij genas. Wat een wonder was.

De man kan wel terugkeren naar zijn land – een plek van kermissen, autosnelwegen, schietpartijen op scholen en 4th of July-op-

tochten – maar alleen voor korte periodes. Als hij lang blijft, barsten oude wonden open, die in zijn gewonde hart inclusief. Dan krijgt hij hoofdpijn, zijn spieren verzwakken, hij krijgt overal uitslag, moeite met slikken en hij krijgt het benauwd. Toch móét hij af en toe terug. Wonderen hebben een prijs. Net als het wonen in het mooie, rustige kustplaatsje Dezi, en die prijs betaalt hij niet alleen voor zichzelf, maar ook voor anderen.

In Midden-Wereld, door deze man toen hij een jongen was de Territoria genoemd, bestaat een woord voor hen die met elkaar verbonden zijn door het lot en omstandigheden: *ka-tet*. De man gebruikt die term niet graag voor de vier mannen en één vrouw die van hem afhankelijk zijn geworden, maar soms – meestal 's nachts, wanneer hij niet kan slapen – moet hij toegeven dat het maar al te toepasselijk is. Hoe het is gebeurd, hoe deze zware *tet* tot stand is gekomen, is niet bepaald een geheim. Lang verhaal kort: hij kon niet voorkomen wat er is gebeurd. Het was (het ís) een kwestie van weggeven wat je zelf ongevraagd hebt ontvangen. Toen hij onderweg was – een weg die hij in gedachten 'de weg van beproevingen' noemt – werd hij geholpen door een vriend die schaapherder was en afkomstig uit een *ka-tet* van schaapherders. Tegenwoordig heeft deze man zijn eigen kudde, maar wat is het een haveloos stelletje schapen.

De man die we als kleine jongen hebben leren kennen, weet dat hij snel zal moeten terugkeren naar het land van autosnelwegen en 4th of July-optochten. Hij heeft in de loop der tijd een hekel gekregen aan deze noodzakelijke bezoeken, omdat zijn geboortegrond bij elk bezoek viezer en krankzinniger lijkt te zijn geworden en dichter bij het onvermijdelijke einde dat door iedereen met oppervlakkige verrassing en een diep weten zal worden begroet. Het enige positieve is dat hij Dale Gilbertson weer zal kunnen opzoeken, de voormalige politiecommandant van French Landing.

De man die aan de balustrade staat had vroeger veel vrienden in French Landing. Sommigen zijn overleden en van degenen die nog in leven zijn, is Dale de enige met wie hij nog contact heeft en het is altijd fijn hem te zien.

Dezi is schuin omlaag in de richting van de haven gebouwd op terrassen van roze kinnasteen. Welgestelde mensen – waartoe deze

man behoort, vooralsnog althans – wonen bijna of helemaal óp het hoogste punt. De rest woont lager. Je hebt er de hogere middenklasse, de middenklasse, de lagere middenklasse, de armen en, helemaal onderaan, dicht opeengepakt in de naar vis stinkende krottenwijken, leven de allerarmsten bij de gratie van de liefdadigheid van de Big Kahuna en een paar mensen zoals deze man, onze man, die voor hen doet wat hij kan uit een gevoel van barmhartigheid dat hij van zijn moeder heeft, en ook van de vader die hij zich amper herinnert en de vriend die hem heeft bijgestaan op de weg der beproevingen.

‘Op slag,’ mompelt hij en hij glimlacht.

Op het hoogste van de gewelfde terrassen van roze steen staat een reusachtig, vervallen, spectaculair lelijk hardhouten landhuis. Dit paleis, dit gedrocht, is de woning van Edward Youngblood, die ook wel (maar alleen door deze man en zijn vrouw) de Big Kahuna, of kortweg de BK, wordt genoemd. Hij is heel erg dik, op het randje van obees, meestal ongeschoren, vaak stinkend en altijd onvoorspelbaar. Hij is sluw, filosofisch, zo nu en dan vriendelijk, veel vaker wreed en in het bezit van een gevoel voor humor dat te vergelijken is met een zomerdag: aangenaam tot zich een onweersbui aandient.

De man op het roze stenen balkon is, zoals je hoogstwaarschijnlijk al hebt geraden, onze oude vriend Jack Sawyer, die we voor het eerst zijn tegengekomen in New Hampshire, daarna weer in Wisconsin en die nu de levenspartner is van een jonkvrouw met de naam Sophie Sawyer, hoewel de inwoners van Dezi haar Sophie de Goede noemen, of soms de Schaduwkoningin. Toen zij met Jack trouwde heeft ze de troon opgegeven en zijn ze samen de Reine Zee overgestoken naar deze chaotische, Wilde Westen-achtige Baronie. Jack bedenkt opeens dat veel van wat hij voor de armen van deze Baronie (en dat zijn er heel veel) doet, ook het werk van Sophie is, ook al ziet ze het zelf niet als haar verdienste. Mede dankzij haar leiden de enkele Amerika-zijdebewoners van deze kustplaats een prettig leven, ook al wonen de meeste een aantal terrassen lager dan de comfortabele woning van Jack en Sophie.

Het huis van de Sawyers heeft niets van een paleis. Het heeft maar zes kamers (dat van Gouverneur Youngblood heeft er minstens dertig en dan zijn de badkamers niet eens meegerekend), maar staat hoog genoeg om profijt te hebben van de frisse briesjes die

over de hellende groene paardenweide waaien die de Valling wordt genoemd. De deuren en ramen staan bijna altijd open, zodat die bries er de hele dag doorheen kan waaien, wat hem doet denken aan de Oostelijkste en het Paviljoen van de Koningin, waar hij als kleine jongen voor het eerst is geweest, een vreemdeling in een vreemd land. Mejis ligt aan de meest oostelijke rand van de Westelijkste, maar zelfs die term is betrekkelijk.

Jack voelt dat Sophie achter hem staat – misschien door een vleugje van haar parfum.

‘Ge lijkt in gedachten verzonken, liefste,’ zegt ze.

Hij glimlacht. ‘Dat zeg je goed.’

‘Wat zit u dwars?’

Haar toon is lichtvoetig, maar haar gebruik van de archaïsche u-vorm (alleen is die hier niet archaïsch) verradt haar ernst. Sophie gebruikt zo veel termen van Amerika-zijde – *gaan met die banaan, echt ongelooflijk, gelul, doe even normaal* – dat ze als een Territoriaversie van een moderne Amerikaanse jonge vrouw zou kunnen doorgaan. Maar nu even niet.

‘Ik moet een tijdje weg,’ zegt hij.

‘Ah. Werk voor Youngblood?’

‘Ja. Ik neem de trolley naar Pernil, als die tenminste nog rijdt.’

‘Ge kunt ook hiervandaan vertrekken,’ zegt ze.

‘Ik kan beter vanaf daar gaan. Makkelijker.’

‘Ge vindt dat een prettige plek, hè?’

‘Ja.’

‘Is het daar dunner? Is de overgang makkelijker?’

Hij haalt zijn schouders op. Weet het niet. Weet alleen dat hij het liefst vanaf het buitengebied van Pernil vertrekt. Daar overnacht hij. Het is er rustig. Geen mensen die van alles van hem willen.

‘Gaat ge ook bij uw vriend langs?’

‘Zeker wel.’

Ze bedoelt Dale Gilbertson. Dale is nu Sheriff van Hemingford County, in de prachtige staat Nebraska (motto: Gelijkheid voor de Wet) en ook al is het vanuit Pernil gemakkelijk te bereiken, toch is het in geografisch opzicht niet dichtbij. Of misschien toch wel. Zoals Sophie vaak zegt – omdat ze dat natuurlijk van Jack heeft geleerd – het ligt ingewikkeld.

Jack zou overal Coca-Cola kunnen krijgen, maar Dale heeft altijd een paar kratten voor hem in de schuur staan, en Coca-Cola is wat Gouverneur Youngblood – alias de Big Kahuna – graag drinkt. Graag drinkt? Hij is stapelgek op het spul. Op dit moment althans. Youngblood heeft de gewoonte net zo lang helemaal los te gaan met dingen die hij lekker vindt tot hij er schoon genoeg van heeft. En dan zoekt hij weer iets anders. Dit verlies van interesse is een probleem aan het worden voor Dezi's expats. Ook al heeft de Big Kahuna er zelf de hand in gehad dat ze hiernaartoe zijn gebracht (dat hij ze heeft gekidnapt zou een betere term zijn), toch begint Youngblood nu genoeg van ze te krijgen. Hij blijft ze hardnekkig Jacks ka-tet noemen, en hoewel Jack het daar niet mee eens is omdat hij het gevoel heeft dat geen enkele *ka* zo wreed kan zijn om hem met zo'n lamlendig zootje op te zadelen, moet hij toegeven dat het ergens toch wel een béétje klopt. Jack voelt in elk geval een bepaalde verantwoordelijkheid voor hen.

‘Met mij erbij zijn we de Dirty Half-Dozen,’ zegt hij, nog steeds uitkijkend over de blauwe baai, de veelkleurige boothuizen en de paar skiffs die er voor anker liggen. Hiervandaan kan hij de hoogste kam van de Valling zien met daaronder een helling van groene en gouden tinten die overgaat in de blauwe waas van de Reine Zee. De vissersvloot is vanochtend uitgevaren en de boten die er nog liggen zijn de speeltjes van de rijken. Youngbloods Lovelock is de grootste van allemaal.

‘In uw wereld zou hij een oligarch zijn,’ zegt ze. Ze leest zijn gedachten – iets waar ze geen enkele moeite mee heeft. ‘Hoe is hij eigenlijk zo machtig geworden?’

‘De houtzagerij. De watermolen. De boomgaarden. De zoutpannen. De olie die nog steeds uit de verwoeste boortorens in Citgo komt. Honderd paarden op de Valling en duizend koeien. Pandrechten op vrijwel elke boerderij in de Baronie. En, natuurlijk, de deur.’ Hoewel de wegen van de deur nogal ondoorgrondelijk zijn. ‘Hij is de Gouverneur. De grote baas. Het opperhoofd. De grote man. De... de...’

‘De Big Kahuna.’

‘Ja. En ik heb Dale al veel te lang niet gezien.’

Bovendien zit er een heel goede winkel in tweedehands- en zeld-

zame boeken op ruim honderd kilometer van waar Dale woont, in Lincoln, waar hij (hopelijk) iets zal kunnen vinden om de recentste verzamelwoede van de Big Kahuna – harde detectives – te kunnen bevredigen. Wie had kunnen denken dat je ergens in de binnenlanden gesigioneerde detectives en pulpblaadjes uit de jaren veertig en vijftig kon vinden? Het was Dale die hem op het bestaan van Toren Books had gewezen en Jack was blij geweest, maar niet echt verbaasd. De Donkere Toren is immers de centrale mythe van Midden-Wereld. Er bestaan resonanties tussen de Midden-Wereldzijde en Amerika-zijde. Jack gelooft dat het universum, en alle draaiende werelden die het bevat, een echokamer is, of een spiegelzaal waarin woorden, gebeurtenissen en zelfs mensen verdubbelen en opnieuw verdubbelen, waarbij ze soms verworden tot verwrongen karikaturen van zichzelf. Ze hebben hier een eenvoudige manier om dit fenomeen te beschrijven. ‘Ka is een wiel. Het draait eindeloos en komt altijd terug op de plek waar het begon.’

‘Ik hou van Dezi,’ zegt hij. ‘En ik hou van jou, Sophie.’

Een reactie blijft uit. De geur van haar parfum is verdwenen. Wanneer hij zich omdraait is ze weg.

Tijd om naar Youngblood, de Big Kahuna te gaan. De gedachte komt bij hem op, en niet voor het eerst, dat in Youngblood misschien ‘de worm groeit’, een uitdrukking van de mensen van Dezi om aan te geven dat iemand zijn verstand kwijtraakt.

Dat verhelp je niet met Coca-Cola.

2

Payton Orville staat te wachten voor de grote deuren van Rosewood Hall. Er is nergens rozenhout te bekennen, Youngblood vond het gewoon een mooie naam. Het vervallen landgoed is opgetrokken uit mahonie en zwart ijzerhout, en enorme platen gepantserd glas die je eerder in een koninklijk paleis zou verwachten. Niet dat Youngblood een koning is. Hij moet genoegen nemen met de titels Gouverneur van de Westelijkste en Big Kahuna, wat, zo heeft Jack hem verzekerd (en Payton steunt hem daarin), aan Amerika-zijde een term is die op groot respect wijst. De gazons zijn versierd met

kleurige windmolentjes die eindeloos ronddraaien. De grote deuren worden geflankeerd door plastic wensputten van Pedro's Novelties 'N Notions in Hemingford Home. Naast de ene put staat een plastic Marilyn Monroe haar jurk omlaag te houden en naast de andere staat een plastic Dorothy met haar hondje Toto. Op de deurmat, ook gekocht bij Pedro's, staat met grote letters QUITCHABITCHIN. Al die leuke spulletjes heeft Youngblood van Jack Sawyer gekregen, als een soort erbetoon.

'Hij moet echt wat nieuwe plastic rotzooi hebben,' zegt Payton en hij gebaart naar de windmolentjes.

Jack lacht. 'Noem je dat zo?'

'Zo noemt iederéén het. Wat dacht je van zo'n opblaasfiguur die buigt en voor hem door het stof gaat? Hebben ze die misschien waar jij naartoe gaat?'

'Vast wel. Bij autowasstraten en goedkope meubelwinkels.'

'Zolang hij er maar vrolijk van wordt,' zegt Payton terwijl ze Rosewood binnengaan en door de ogenschijnlijk eindeloze hal lopen. Aan de muren hangen wandtapijten. Sommige exemplaren zijn schitterend, bijna koninklijk. Andere zijn smakeloze, opzichtige rommel waar Youngblood toevallig zijn oog op heeft laten vallen. Tussen deftige blauwfluwelen draperieën hangt een Mona Lisa met een bril op en een muurschildering van de vele gezichten en filmrollen van Nicolas Cage.

Jack neemt grote stappen en de gezette Payton moet zijn best doen om hem bij te houden. 'Hij heeft de laatste tijd een ongelooflijk rothumeur. Ik waarschuw je maar even.'

'Niet alleen de laatste tijd,' zegt Jack. 'Hij heeft altijd een ongelooflijk rothumeur.' Ze praten allebei heel zacht.

'Zeg dat wel.'

Er staat een tafel voor de dubbele deuren die toegang geven tot BK's 'ontvangstzaal', wat in feite een oversized woonkamer is. Op de tafel staat een vaas met violieren en een nieuwigheidje dat Jack de laatste keer dat hij aan Amerika-zijde was ook bij Pedro's heeft gekocht. Het zijn de twee helften van een pijl, die met een dun stuk ijzerdraad met elkaar zijn verbonden. Payton zet het ding op zijn warrige, dunner wordende haar, zodat het lijkt alsof de pijl dwars door zijn hoofd is gegaan, van de ene slaap naar de andere.

‘Staat je goed,’ zegt Jack. ‘Ik dacht dat je dat ding vergeten was.’

‘Ik heb het achter de hand gehouden.’ Als Payton nog zachter zou praten, zou hij fluisteren. ‘Hij heeft een kinderlijk gevoel voor humor, dat weet je. Ik ben bang dat hij binnenkort weleens op het idee zou kunnen komen dat het wel lachen zou zijn om te zien hoe die Ayden mijn kop afhakt.’

‘Dat meen je niet.’

Payton glimlacht zuur en schrijft met een dikke vinger een dubbele s-vorm in de lucht. Het is het equivalent van kinderen van Amerika-zijde die een rondje om hun oor draaien om aan te geven dat er aan iemand een steekje loszit. In Dezi betekent het dat iemand een worm in zijn hoofd heeft.

Niemand weet beter dan Jack hoe snel Youngbloods buien kunnen omslaan en hoe iets waarvan hij de ene dag niet genoeg kan krijgen, de volgende dag saai en stom is.

Voordat Jack iets kan zeggen om Payton een beetje op te vrolijken – Pay is per slot van rekening de hofnar van de Big Kahuna – tovert de grijzende, dikke vluchteling die oorspronkelijk uit Reno, Nevada komt, een enorme grijns op zijn gezicht en gooit de dubbele deuren open. Met zijn o-benen heeft hij een waggelende, schommelende manier van lopen die op zich al amusant is, op een politiek incorrecte manier. Hij hobbelt over een tapijt met afbeeldingen van revolverhelden en hun dames uit de reeds lang verdwenen mythische stad Gilead, met uitgestrekte armen, terwijl er een pijlpunt uit de ene kant van zijn hoofd steekt en de schacht uit de andere.

‘Sorry dat het zo lang duurde, *sai* Youngblood, maar ik heb een verschrikkulukke verschrikkulukke hoofdpijn!’

Youngblood zit op een troonachtige bank met zijn recentste meisje van plezier naast zich. Hij kijkt met open mond naar de pijl en barst dan in lachen uit.

‘En ik heb ook last van mijn buik,’ zegt Payton en hij knijpt in een rubber bolletje in de zak van zijn tot op de draad versleten broek. In de buurt van zijn onderlichaam klinkt een lange, harde scheet.

‘Die pijl is grappig, maar dat scheetkussen heb ik al te vaak gehoord. Geef eens hier. De pijl, niet dat scheetding.’

Jack hoopt dat Payton niet in de problemen zit. Edward Youngbloods kinderlijke gevoel voor humor en zijn plezier in allerlei noviteiten van Amerika-zijde kunnen zijn grillige temperament nauwelijks verhullen. Hij doet Jack denken aan voorjaarsweer in Wisconsin, waar zonnige, warme ochtenden geneigd zijn te worden gevolgd door donkere, ijzelige middagen. En het lijkt erop dat zijn stemming begint te kantelen.

Payton overhandigt hem de namaakpijl. Youngblood zet hem op zijn eigen hoofd en kijkt dan naar het meisje, dat blond, amper gekleed en amper de tienerjaren ontgroeid is. Hij buigt naar voren. 'Neergeschoten!' schreeuwt hij haar toe, terwijl het speeksel haar om de oren vliegt. Ze deinst verschrikt terug voor zijn rood aangelopen gezicht. 'Die kleine vetzak heeft me neergeschoten, AH-HA-HA-HA!'

Hij zet de pijl af en drukt hem op het hoofd van het blondje. 'Nu heeft hij jou neergeschoten, Darrie! Wat zullen we met hem doen? Vierendelen? Koken in hete olie?'

Ze weet niet wat ze moet zeggen en zegt dus niets. Youngblood legt een hand over haar gezicht en duwt haar weg. Het doet Jack aan een of andere oude film denken die hij met zijn moeder heeft gezien – James Cagney die een halve grapefruit in Mae Clarkes gezicht duwt. Youngblood rukt de pijl van haar hoofd en smijt hem weg. Dan zegt hij tegen Payton: 'Wegwezen jij. De grote mensen moeten met elkaar praten.'

Payton hobbelt haastig terug naar de dubbele deuren. Het zweet staat op zijn voorhoofd. Hij grijnst naar de vloer en Jack moet een stap opzij doen om te voorkomen dat de man tegen hem aan botst. Payton is bijna in veiligheid wanneer de BK hem bulderend naroept: 'Je begint me te vervelen, klootzak!'

Payton maakt nog een paniekerige zwaaibeweging, hetgeen kan betekenen *dag, dag, sorry, sorry*, of *ik begin mezelf ook te vervelen* en weg is hij. Hij trekt de deuren achter zich dicht. De pijl ligt vergeten op de grond.

'Jij,' zegt Youngblood tegen Jack. 'Kom hier. We moeten palaveren.' En dan, tegen het meisje van plezier: 'Zit jij soms op een uitnodiging in drievoud te wachten? Wegwezen.'

Ze is gehuld in meerdere lagen doorschijnende stof, die haar lichaam, dat behoorlijk spectaculair oogt, nauwelijks verhullen.

Voordat ze weg is zegt Youngblood nog één woord. Hoewel Jack het plaatselijke dialect spreekt, heeft Youngblood een onverzagbare nieuwsgierigheid naar de meer vulgaire termen die aan Amerika-zijde worden gebruikt en heeft hij er een paar geleerd. Het is dan ook een van die woorden die hij Darrie venijnig achterna roept.

‘Kutwif.’

Het meisje loopt gewoon door, maar Jack meent een enkele ingehouden verstikte snik te horen wanneer zij via de zijdeur verdwijnt. Jack overweegt te protesteren – voorzichtig, diplomatiek – maar besluit dat het verspilde moeite zou zijn. Edward Youngblood is de Guv en zoals Jacks oude vriend Dale zou hebben gezegd: *Hij doet toch gewoon waar hij zin in heeft*. Maar Jack vindt het toch vreemd, hoe chagrijnig en snel verveeld Youngblood kan zijn in een wereld die boordevol magie en de overblijfselen van een lang verdwenen beschaving zit, overblijfselen die al even magisch zijn. De deur naar Amerika-zijde bijvoorbeeld, die de BK streng bewaakt.

Nou ja, hij is hier natuurlijk opgegroeid, denkt Jack. Hij heeft hier een fortuin geërfd, en dan heb ik het nog niet eens over een massa politiek kapitaal. Daarom kan hij al dat moois zo vanzelfsprekend vinden.

‘Kom hier, zei ik,’ zegt Youngblood, met een koninklijke zwaai van zijn arm. ‘Hup-hup.’ Hij draagt een mantel van zuiver kasjmier, met de kleur van oud bloed. Dale heeft het ding online besteld en Jack heeft het meegenomen naar Dezi, omdat Amazon nu eenmaal niet levert in Midden-Wereld. Nog niet althans.

Jack gaat naast Youngblood op de bank zitten. Zijn plek is nog warm van Darries nog maar net verdwenen achterste.

Hoewel hij heeft beloofd zijn mond te houden, merkt Jack dat dit hem toch niet lukt. Niet helemaal. ‘Ze is nog erg jong. Zou u niet wat vriendelijker kunnen zijn?’

Youngblood wuift zijn opmerking weg met een nieuwe zwaai van zijn arm. ‘Ze is, hoe zei jij dat ooit een keer, zo dom als het achter-eind van een koe? Dat vond ik wel leuk. Zo dom als een ezel, een mooi dom gansje. Ze is een weeskind. De vader kwam om toen zijn vissersboot zonk en de moeder stierf tijdens de bevalling van de laatste in een eindeloze rij snotapen. Darrie was vel over been en verkocht violieren – die ze waarschijnlijk uit de tuin van een

van haar meerderen had geplukt – toen Ayden haar zag en haar wel bankwaardig vond.’

‘Bankwaardig,’ zegt Jack, verbijsterd.

‘Ik begin een beetje genoeg van haar te krijgen.’

‘Ze is...’

De Big Kahuna valt hem in de rede, iets waar hij goed in is. ‘Een kut. Een bankwaardige kut. Ik vind dat je de dingen bij hun naam moet noemen. Maar ik weet hoe teerhartig jij bent, Jack, en je hoeft je om Darrie geen zorgen te maken. Binnenkort stuur ik haar weg met voldoende krediet om in Beneden-Stad een jaar van te kunnen leven. Daarna kan ze mijn goede naam gebruiken tot dat niet meer werkt, waarna ze weer op straathoeken of in de haven kan gaan staan om violieren te verkopen. Of zichzelf, als ze echt aan de *putch* raakt.’

Putch, weet Jack, is niet te verwarren met putsch, een gewelddadige poging om een regering omver te werpen. Putch, een sterke en verslavende inktzwarte substantie, gemaakt van duivelskruid, werpt alleen de gebruiker omver. Maanden van gelukzaligheid worden gevolgd door een jaar of twee pure hel, waarna de dood erop volgt. Die dan met open armen wordt verwelkomd.

‘Wat kan ik voor u doen, sai?’

‘Ik ben bijna door mijn drakenbloed heen.’

Jack had Youngblood eens verteld dat de bewoners van een land dat Nepal heet – een land met machtige bergen – Coca-Cola drakenbloed noemen. Youngblood had dit meteen overgenomen, zoals hij veel uitspraken van Jack heeft overgenomen, zoals hij ook het woord heeft overgenomen dat hij voor Darrie gebruikte.

‘Alles gaat beter met Coke,’ zei Jack.

‘Helemaal waar, Jack. En dit vind ik ook interessant.’

Hij leunt naar voren (waarbij hij geen scheetkussen nodig heeft om een gedempte wind uit zijn achterste te persen) en haalt vanonder de bank de zomeruitgave van Torens boekencatalogus van 2025 tevoorschijn. Volgens Jacks berekening is de catalogus dus van een jaar of twee geleden. De tijd in Midden-Wereld en die in Amerika-zijde gaan niet even snel. Soms heeft Jack het idee dat de tijd hier sneller gaat, maar soms lijkt hij juist langzamer te gaan. Het is het beste om er niet te vaak en niet te diep over na te denken.

Youngblood bladert door de catalogus en laat Jack een paperback-

uitgave van een roman zien die hij goed kent: *The Fatal Frails*, van Dan J. Marlow, geschreven in 1960, uitgegeven door Avon Books en volgens de omslag destijds te koop voor vijfendertig cent. En Jack kan dat weten, want hij heeft het bij Toren Books voor Youngblood gekocht, alleen niet voor vijfendertig cent, maar voor honderdvijftig klinkende Amerikaanse dollars. Het staat nu in Youngbloods bibliotheek, samen met een heleboel andere boeken die Jack voor hem heeft gekocht. Jack heeft bij Karel Toren nog afgedongen op de oorspronkelijke tweehonderd dollar door erop te wijzen dat de pagina's erg verkleurd waren.

‘Die heb ik al voor u gekocht, sai.’

‘Dat weet ik. Wil je soms beweren dat ik een stomme *ka-mai* ben...’

‘Van m’n levensdagen niet.’

Youngblood geeft zijn Koninklijke Knikje Nummer Twee. ‘Mooi zo. Ik wil er nog een van die man. Volgens de Toren-catalogus heet die iets met Dood.’

‘*Spel met de dood.*’

‘Ja, oké. Het boek heeft een goeie voorkant, een man die wordt neergeschoten in een telefooncel. En ik wil een gesigneerd exemplaar.’

‘Als het al verkocht is...’

‘Dan weten ze bij Toren wel hoe ze aan een ander kunnen komen. Volgens de catalogus doet een puntgaaf exemplaar zeshonderd dollar. Maar dat zal wel, zoals jij dat noemt, boelscheet zijn.’

‘Shit. Bullshit.’

‘Als jij het zegt. Bullshit. Koop het voor mij, dan krijgt jouw kattet wat langer de tijd. Ook al kan ik er met mijn verstand niet bij waarom jij hen *an-tet* blijft steunen.’

Nee, dat zal wel niet, denkt Jack.

‘Voor de Coke kan ik zorgen,’ zegt Jack, ‘en voor het boek zal ik mijn best doen, maar ik kan niets beloven. Is dat de enige reden waarom u mij wilde spreken?’

‘Nee. Ga je je vriend ook nog zien? Day?’ ‘Kut’ kan Youngblood prima uitspreken, maar ‘Dale’ lijkt hem boven de pet te gaan.

‘Dat hoop ik wel,’ zegt Jack voorzichtig.

‘Dus je gaat naar Pernil.’

‘Ja.’

‘Nadat je bent... hoe noem je dat? Nadat je bent geflapt?’

‘Geflipt.’ Zo noemt hij het al sinds hij een kleine jongen was. ‘Ik noem het flippen.’

‘Wanneer je bent geflipt wil ik dat je naar een plek ten westen van de Buitenposten gaat, even ten zuiden van de Verdorde Streken. Je herinnert je de Verdorde Streken toch nog wel?’

‘Zeker.’

Die herinnert hij zich maar al te goed. De Verdorde Streken schijnen tegenwoordig minder gevaarlijk te zijn dan toen hij er doorheen trok met zijn jeugdvriend Richard Sloat – alias Rationele Richard – maar ze zijn nog steeds angstaanjagend genoeg. Er zijn daar verschrikkelijke dingen gebeurd, lang geleden – *delah*, zoals ze hier zeggen, altijd met een korte, verticale handbeweging, om aan te geven dat het over ontelbare jaren geleden gaat. Richard Sloats vader had de mijnen in de Verdorde Streken weer geopend, waardoor de toxiciteit van de streek exponentieel was toegenomen. Morgan Sloat was niet bepaald milieubewust geweest. Een bejaarde man had eens tegen Jack gezegd dat als Jack van plan was veel tijd in dat gedeelte van de Territoria door te brengen, hij er goed aan zou doen alleen ondergoed met een loodlaagje te dragen.

‘Aan de rand van de Verdorde Streken ligt een stadje dat Revin heet, of Reevin of iets dergelijks. Het valt in elk geval buiten mijn gebied. Zeventig wielen of zo ten zuidwesten van Pernil. Hoeveel is dat in jouw manier van rekenen?’

‘Ongeveer hetzelfde.’

‘Het is de laatste plaats voor het grote niets. Informeer daar naar de Grote Kloof. Vraag er zo veel mogelijk mensen naar en luister heel goed naar wat erover verteld wordt. Misschien kun je ernaartoe gaan. Kom dan terug en vertel me wat je van de Kloof hebt gezien en gehoord. Misschien hoor je er zelfs in Pernil al wel verhalen over.’

‘Waarom?’

‘Hestin maakt zich zorgen.’ De BK doelt hiermee op de enige adviseur naar wie hij luistert. ‘Hij heeft het idee dat de Grote Kloof een plek is die steeds gevaarlijker wordt.’

‘Op welke manier?’

Opnieuw een weids armgebaar. Dit kon betekenen dat dergelijke

informatie niet voor Jack Sawyer bestemd was, maar het kon ook betekenen dat Youngblood het niet wist.

‘We hebben het er verder wel over wanneer je terug bent. Dan weet je meer. Neem Payton mee. Hij moet zien hoe de wereld buiten Dezi eruit ziet. Zeg maar tegen hem dat hij, als hij op mijn kosten... ja, oké, en de jouwe... wil blijven leven, hard zal moeten werken aan nieuwe, hoe zeg je dat? *Grappen en grollen?*’ Youngblood spreekt de woorden perfect uit.

‘Hij moet dan wel in Pernil blijven. Hij kan niet met mij mee naar Nebraska, omdat...’

Opnieuw een interruptie – de BK grossiert erin. ‘Ik weet dat hij op je zal moeten wachten. Het is gewoon een leerzame les voor mijn... hoe noemde jij Payton? Mijn drolbroek?’

‘Lolbroek. Dat is een ander woord voor...’

‘Ik weet ’t, ik weet ’t, maar ik vind drolbroek leuker. Hij loopt altijd in dat scheetkussen te knijpen. Ik weet waarom hij niet met je meekan naar Amerika-zijde. Jij bent een bijzonder geval, jongeman, en daarom hou ik je hier. Niet dat dat de enige reden is, je bent mij verder ook van nut, maar wel een heel belangrijke. Dus doe nu maar niet alsof ik dom ben.’

Nee, denkt Jack. Dat zal ik wel uit mijn hoofd laten.

3

Dezi’s winkelgebied wordt Beneden-Stad genoemd en bestaat uit vier of vijf zigzaggende geplaveide straten vol kleine winkeltjes. Veel producten – fruit, groenten, vers gevangen vis – liggen uitgestald in kratten of op handkarren bij de ingang van smalle steegjes. De verscheidenheid aan geuren, extra aangezet door de zilte bries die van de baai komt, is verrukkelijk. Tegen het eind van de dag zal de stank van niet verkochte vis die in de steegjes en in de goten ligt te rotten minder lekker ruiken.

Jack weet waar hij tussen het winkelend publiek de man kan vinden die hij zoekt. Payton is een gewoontedier. En ja hoor, daar is hij – deze drager van namaakpijlen, knijper in scheetzakken, deze verteller van grappen over de Manni, aangezien grappen over Polen

en Ieren hier niet werken. Hij staat voor Caiden's Candies in de etalage te turen als een veel te groot (om niet te zeggen veel te dik) kind. Naast hem staat Mary Klee, het enige vrouwelijke lid van wat Youngblood graag Jacks ka-tet noemt.

Payton is, althans op dit moment nog, de hofnar van de hoge opperbaas en Mary Klee was ooit zijn waarzegster. Dat wil zeggen, tot de BK haar uit zijn veel te grote woning had gezet omdat ze niet op commando kon waarzeggen. Ze is donkerblond, heeft getatoeëerde ogen op haar handpalmen en ze is net zo tener als Payton dik is. Na haar aankomst in Dezi – ze was opgemerkt door Youngbloods inventieve (en nogal enge) manusje-van-alles, Ayden Hestin – heeft ze een tijdje een comfortabel leven geleid als Youngbloods hoogstpersoonlijke magiër. 'Het was een gouden tijd,' zegt ze nu over die periode, meestal met een weemoedig glimlachje en een vochtige oogopslag. 'Voldoende te eten en voldoende te drinken.' Vooral het laatste.

Ze had uitstekende referenties voor de baan. Zo had ze een paar keer de politie geholpen bij het opsporen van vermiste kinderen: een in Rochester, New York en eentje in Glendale, Californië. Beide kinderen werden dood aangetroffen, wat een tegenvaller was en nogal een domper, maar de bedroefde ouders konden het in elk geval afsluiten. En ze hadden lichamen om te begraven.

Aan Amerika-zijde genoot Mary Klee een tijdlang enige beroemdheid als een soort vrouwelijke Edgar Cayce. Ze maakte haar opwachting in televisieprogramma's als *Inside View*, *Tonight* en *Unsolved Mysteries*. Altijd wat onderbelicht, zodat er spookachtige, griezelige schaduwen over haar smalle gezicht werden geworpen. Ze had een Jersey-accent, maar dat kon worden verhuld met de altijd griezelige echo-microfoon. Wat zich niet zo gemakkelijk liet verhullen was haar innige, grote voorliefde voor kleurloze drankjes als gin en wodka. Door een keer dronken aan te schuiven bij *Good Morning, America*, verloor ze het laatste beetje charme dat nog aan haar kleefde.

Helemaal blut en terend op de restanten van haar kortstondige roem als helderziende, hoefde Ayden haar niet te kidnappen om haar mee te nemen naar Dezi – waarvan ze, zo vertelde ze Jack later, dacht dat het een eiland in de Caribische Zee was – tot ze zich realiseerde dat terugkeren naar Amerika-zijde een probleem zou wor-